

[Arnth Jensen.]

rere, saa viser det sig meget ofte i det praktiske Liv, at gaar man udenom de vanskelige Opgaver og først løser de mindre vanskelige, naar man ikke Maalet. Det er en Kendsgerning, noget, som tidt viser sig, og noget, som ogsaa har bundfældet sig i det brede Folks gamle Fyndsprog, hvor der tidt tales om at gaa til det sværeste først. Man skal tage Tyren ved Hornene, som det hedder; eller, som min gamle Mor sagde: Grovbrød først, siden Hvedebrød. Men den højtærede Minister og Flertalspartierne ønsker at gaa den modsatte Vej, og det beklager vi meget. Det er min faste Overbevisning, at havde Ministeren og Flertallet ogsaa paa dette Punkt vist den samme Forhandlingsvillighed som paa visse andre afgørende Punkter, saa havde vi, som jeg sagde før, staaet med en enig Indstilling. Den ærede Ordfører var i sin Tale inde paa at paavise, at der skulde være en Svingning i Venstres Stilling. At optage en Debat om det paa nærværende Tidspunkt mener jeg vilde være ret ørkesløst; hvis den ærede Ordfører senere kommer ind paa det, kan vi muligvis se lidt paa det.

Jeg vil først fastslaa, at alle Partier nu er enige om, at vi skal have en Folkeskole med Religionsundervisning. Dette fremgaar klart af Forslaget, og det fremgik ogsaa af den ærede Ordførers Tale, og jeg maa saa gaa ud fra som givet, at den ærede Ordfører har opgivet Punkt 6 i sit Partis Program for Overgang til den socialistiske Stat; for i det Punkt hedder det: Religionsundervisningen udelukkes. Det Programpunkt betragter jeg, som sagt, som udgaaet, og det er en Beslutning, jeg hilser med Glæde, idet jeg ligesom den højtærede Minister og, saa vidt jeg forstod, ogsaa den ærede Ordfører tror, at det vilde være til ubodelig Skade for Folkeskolen som Helhed, om man gennemførte en Lov, hvorefter Religionsundervisningen udelukkes fra den danske Folkeskole. Saa vil maaske den ærede Ordfører og den højtærede Minister sige: Ja, men efter vort Forslag kan man udmærket godt give Religionsundervisning i Folkeskolen ogsaa uden Præsterne som Medlemmer af Skolestyrelsen. Og jeg vil sige, som jeg har sagt det før, at det er vi egentlig ikke uenige i. Men det er netop med Hensyn til den højtærede Ministers Forudsætning af, at vi ønsker Forbindelsen mellem Kirken og Skolen *alene* for Religionsundervisningens Skyld, at den største Uenighed mellem os er. Den højtærede Minister har jo ladet skinne igennem i Forhandlingerne, at han kunde tænke sig dette Spørgsmaal om Forbindel-

sen mellem Kirken og Skolen løst derigenem, at der ansattes Faginspektører i Religion, ligesom vi har det i Gymnastik, Sang og Sløjd. Naar vi ikke har kunnet modtage dette Forslag, bundet det netop dels i, at for os er Forbindelsen mellem Kirken og Skolen ikke blot selve Religionsundervisningen, og dels i, at vi tror, at hvis man ansatte særlige Faginspektører for Faget Religion, saa gjorde man Religionsundervisningen til netop det, vi ønsker den ikke skal være: til et Fag, som meget let af Lærerne ved Tanken om Inspektørens Komme blev løftet op eller, man maa rettere sige, sænkedes ned til det, som ingen ønsker det skal være, nemlig til et Hukommelses- og Lærefag. Saa længe en saa overvældende Del af det danske Folk slutter sig til den danske Folkekirke, og den samme overvældende Del af det danske Folk slutter sig til den danske Folkeskole, er der i Kirkens og Skolens Gerning i vort Folk saa mange Berøringspunkter, at det efter vor Mening er naturligt og frugtbringende for begge Parter, om der bibeholdes en Forbindelse mellem disse to. Jeg siger udtrykkeligt: til Gavn for *begge* Parter, for jeg tror, at ogsaa for Folkekirken har denne Forbindelse Betydning. Det, det gælder om, naar der tales om en saadan Forbindelse, er efter vor Mening at give Kirkens Repræsentant en Stilling, der ikke paa Forhaand er en dominerende Førstehaandstilling, saaledes at det, som for os ved dette Lovforslag har været Alfa og Omega, nemlig Folkets egen Ret til at bestemme over sin egen Skole, trænges i Baggrunden. Om vort Forslag i saa Henseende er det eneste rigtige, kan der diskuteres om. Vi har fulgt det Forslag, som alle Danmarks Biskopper uden Hensyn til kirkelig Retning har stillet. Men vi har erklæret os rede til Forhandling om, paa hvilken Maade Forbindelsen bedst lovteknisk kunde udformes, og vi har gentagne Gange i Udvalget henvist den højtærede Minister og Flertalspartierne til Overvejelser paa Grundlag af Ordningen i vort Naboland Sverige. Den højtærede Minister og Flertalspartierne har ikke ment at kunne følge os i dette, hvilket jeg meget beklager. Som Forholdene er i den danske Rigsdag — Forhold, i hvilke der efter min Mening ikke er Udsigt til snarlig Ændring —, tror jeg, at hvis den højtærede Minister ønsker gennemført et Forslag om Skolens Styrelse og Tilsyn, saa kommer han ikke udenom en virkelig og reel Forbindelse mellem Kirken og Skolen ordnet paa den ene eller den anden Maade. Nu ved jeg nok — og det var den ærede Ordfører ogsaa stærkt inde paa —